

Тајни дневник Адријана Мола, Сју Таузенд
Путовање кроз одрастање

Роман *Тајни дневник Адријана Мола*, који је написала Сју Таузенд, **објављен је 1982. године**. Списатељица је написала осам романа о Адријану Мола, који га прате од његове 13. до 46. године, а најупечатљивије су дечакове мисли и муке из пубертета.

Радња романа је смештена у осамдесете године прошлог века у енглеском градићу, у време без интернета и мобилних телефона па би, бар ро мени, роман могао да почне са: „Некада давно, давно...“, јер говори о унутрашњем свету Адријана који је био тинејџер кад и моји родитељи (значи: давно!) и који је почео да пише дневник са 13 година. Необично ми је било то што дечак пише дневник, обично га пишу девојчице. Маштао је и да ће једном његов дневник бити откривен и да ће људи схватити ко је заправо он – *интелектуалац и песник!* (Хтео је да се бави писањем, чак је слао своје песме Би-Би-Си – ју.)

Адријан се суочава са згодама и незгодама осетљивог доба и пише о томе – од одрастања у проблематичној породици, одласка мајке од куће (и њеног враћања), очевог губитка посла, бриге о псу Сабљи, вршњачког насиља (друг Бери га малтретира), прве љубави (Пандора), посете непријатном старцу Берту, бунта, фантазија, усхићења, до жеље да мења свет... (пише и о тадашњој ситуацији у својој земљи).

Ова духовита прича, пуна жаргона из ондашњег времена, била ми је занимљива и смешна за читање, а издваја се моменат кад Адријан из бунта једног дана одлази у школу са црвеним чарапама па га директор враћа кући да се преобује у обавезне црне чарапе, а управо то је одушевило Пандору, у коју се дечак заљубио, и која се дивила његовим ставовима те су започели везу.

У причи има пуно комичних ситуација, као што су: кад је Адријан измерио страشان нагиб својих ушију, чак 90 степени у односу на главу или кад је правио макету авиона па му се авион залепио за нос кад је хтео да помирише лепак те је завршио у болници са дијагнозом: фиксање лепком!

Кроз сваку ситуацију у којој се нађе, Адријан сазрева из дечака у младића. Он жели да одрасте, али се уједно и згражава над поступцима одраслих и не жели да постане као они. На крају схвата да, иако би родитељи требало да имају одговор на све, то ипак није тако у животу.

Допада ми се што се млади могу препознати у главном лику, чак и добити решења за своје проблеме, а старији се кроз роман могу подсетити детињства, јер сви смо ми на неки начин Адријан Мол или смо то некад били. Да, свет се мења, али прва љубав је увек прва љубав, неки проблеми су увек исти.